

1 Feest in de jungle

Jungle – 1919

Het begint al een beetje te schemeren als alle dieren uit de jungle richting de Rots van de Watervrede lopen. Akela heeft hen gevraagd om te verzamelen bij de rots voor een grootse mededeling. De dieren zijn nieuwsgierig: waar zou het over gaan?

Als iedereen zich verzameld heeft, staat Akela al bovenop de rots om iedereen op te wachten. Hij kijkt rustig om zich heen. Dan klinkt zijn stem boven het geroezemoes uit: “Yalahi!” Meteen is iedereen stil.

“Beste junglevrienden, het is alweer bijna tijd voor het grote zomerfeest. En ik heb eens zitten rekenen: dit wordt alweer de 100^e keer! Dus we moeten er samen een onvergetelijke feestdag van gaan maken.”

Hathi doet gelijk een stap naar voren. “Wie gaan we allemaal uitnodigen?” “Ja”, zegt Baloe. “Een groot feest moeten we met iedereen kunnen vieren, niemand mag vergeten worden”. Bagheera is ook enthousiast: “We moeten Mowgli en Shanti uitnodigen en alle welpen uit het heeeeeeele land!”

“Maar natuurlijk!”, zegt Akela. “Op zo’n feestdag hoort iedereen erbij”. Dan stapt de wijze Oe naar voren en zegt: “Dan moeten we Shere Khan ook uitnodigen”. Direct ontstaat er weer een geroezemoes. Shere Khan uitnodigen op het feestje? Is dat niet veel te gevaarlijk? Er volgt een pittige discussie. Sommige dieren zijn bang dat de grote tijger hen gaat pesten, maar anderen zien ook de goede, pluizige kant van Shere Khan. Na een lange discussie besluiten de jungledieren uiteindelijk om te stemmen. De meeste stemmen gelden. En gelukkig voor Shere Khan kiezen de meeste dieren ervoor om hem toch uit te nodigen. “Dat is mooi”, zegt Akela trots, “want niemand zou alleen moeten zijn op een feestdag.”

In de weken daarna wordt er door alle dieren keihard gewerkt om een groot feest te organiseren. Akela heeft samen met Oe de uitnodigingen gemaakt en Chil heeft ze bezorgd bij alle holletjes, huisjes, boomhutten en takken waar maar dieren wonen. Bagheera en Baloe hebben spelletjes bedacht die de dieren eerst in hun eigen buurt doen, om daarna samen af te sluiten bij de Rots van de Watervrede met een spetterend eindfeest.

Dan is het eindelijk zover: de dag van het feest. De zon is nog maar net op en het lijkt alsof de jungle nog slaapt. Maar niets is minder waar: overal zijn de dieren al bezig om de puntjes op de i te zetten. Het is prachtig weer, in het *Jungle Nieuwsblad* staat het programma voor de hele dag en Chil vliegt voor de laatste keer een rondje om te zien of echt alles klaar staat.

Akela en Hathi staan op de Rots van de Watervrede, als Chil voor hen landt. “Wij zijn er allemaal klaar voor Akela”, zegt hij trots. Hathi doet een stapje naar voren en trompettert luid: “PRRRRRRRRTRTRTRTTTTAAAAA.” Het trompetgeschal van de olifant is in de hele jungle te horen en al snel komen alle dieren naar de Rots van de Watervrede. Het feest kan beginnen!

Net achter de Emaarate Ruïne, vlakbij de Dubbele Waterval, hoort ook Shere Khan het getetter. Hij spitst zijn oren. Dreigt er soms gevaar? Snel, maar voorzichtig sluipt hij dichterbij. Hij wil tenslotte niet gezien worden!

Akela staat bovenop de rots en heet alle dieren welkom op de feestdag: “Jammer genoeg kon niet iedereen komen, maar we gaan er wel een topdag van maken! Heel veel plezier en we zien elkaar straks weer hier voor het eindfeest!”, eindigt hij zijn speech.

Feest?, denkt Shere Khan woest, daar weet ik helemaal niets van! Dat is gemeen, waarom ben ik niet uitgenodigd en de rest wel? Hij gromt. En wanneer hij ziet dat alle dieren vrolijk beginnen aan de spelletjes gromt hij nog harder. Een feest zonder hem? Daar zal hij eens een stokje voor gaan steken! Hij zal eens laten zien dat hij de baas is in de jungle!

Hij sluipt door de jungle om een manier te vinden om het feest te verstoren. En ineens ziet hij Dahinda, de brulkikker, die luid kwakend en met grote kikkersprongen haar groepje probeert bij te houden. Aha, denkt Shere Khan, die zal ik eens flink laten schrikken. Vlak voor de neus van het kleine kikkertje zet hij *BAF* één van zijn grote harige poten neer. Dahinda schrikt zich een hoedje! Ze blaast haar blauwe wangen op, maar maakt geen enkel geluid.

“Hahaha”, lacht Shere Khan gemeen, “ze kan geen woord meer uitbrengen van de schrik, ze is veel te bang! Niemand merkt zo dat ze achterblijft!” Hij besluit nog even door te gaan met zijn bangmakerij en Dahinda flink te plagen.

Maar de gevaarlijke Shere Khan heeft één dingetje over het hoofd gezien. Als brulkikkers zoals Dahinda even stil zijn, betekent dat dat er gevaar dreigt. Hathi merkt de stilte op en marcheert snel terug naar de plek waar hij Dahinda voor het laatst zag. Hij gebruikt zijn slurf om nog eens luid te trompetteren. “PRRRRRRRRRRTTTTTRAATATATA” Shere Khan schrikt: “ze hebben me door!” Met grote sprongen maakt hij zich snel uit de voeten. Snippers papier en stof vliegen in het rond als hij hard door de jungle rent.

Ondertussen verstopt Dahinda zich in de bossen en ze houdt zich een tijdje muisstil. Als ze denkt dat ze veilig is, komt ze luid kwakend weer tevoorschijn. “Pfffjeiw, dat is goed afgelopen!”, zucht ze. Ze springt vrolijk richting de Talaab Poel om te beginnen aan het eerste spelletje. Als ze daar is aangekomen, ontdekt ze tussen het hoge riet langs de oever een snipper papier. Vast weggewaaid toen Shere Khan de jungle weer invluchtte. Wat zou er op staan?, vraagt ze zich af. Maar voordat ze de tijd heeft om de snipper eens goed te bekijken, staan de harige poten van Shere Khan weer voor haar neus. “Jij dacht zeker dat je aan mij kon ontsnappen!”, gromt hij. Daarna buldert hij van het lachen en zegt: “Ik kan dit spelletje de hele dag volhouden hoor!” Dahinda schrikt en kijkt snel om zich heen. Tot haar opluchting ziet ze dat de andere jungledieren ook zijn aangekomen bij de Talaab Poel. Met veel lawaai komen ze dichterbij. Dat geeft haar een kans om te ontsnappen! Snel springt ze naar de andere dieren toe en hoort ze Shere Khan achter zich weer wegrekken.

Zo gaat het de hele dag door. Dahinda probeert uit de klauwen van Shere Khan te blijven, maar de tijger weet niet van ophouden. Inmiddels liggen de mysterieuze snippers door de hele jungle heen. Als de avond valt, is het tijd voor het grote junglefeest. Dahinda zucht tegen de dieren die om haar heen staan: “Zal ik wel naar het Junglefeest gaan?” “Natuurlijk”, zeggen de andere jungledieren stellig, “daar zijn wij ook allemaal en samen maken we er een mooi feest van. Wij zijn er om je te beschermen!” Dahinda laat zich overtuigen en gaat met de andere dieren mee. Ze hebben gelijk, denkt ze, ik laat deze mooie dag niet verpesten!

Als ze staat te dansen en te springen op het feest, ziet ze ineens de oranje-zwarte harige poten van Shere Khan weer. Ze schrikt en vlucht weg, maar Shere Khan is te snel. Telkens volgen zijn gevaarlijke klauwen de kleine kikker. Dahinda springt en springt, steeds dieper de jungle in. Ze weet niet welke kant ze op gaat, maar ze moet weg van die enge tijger! Na een poosje heeft Shere Khan er genoeg van en keert terug naar de rots. Dahinda springt voor de zekerheid nog even door, totdat ze hijgend en puffend een mooie schuilplaats vindt. Onder een paar bladeren verstopt ze zich. Voorzichtig kijkt ze om zich heen. Ze beseft dat ze geen idee heeft waar ze is. Dan hoort ze een zacht geschuifel en voordat ze weet wat er gebeurt, wordt ze opgetild door twee grote handen.

Shere Khan is ondertussen weer aangekomen bij de rots. Wat zijn die gekke dieren nu weer aan het doen?, vraagt hij zich af. Het lijkt wel een puzzel. In een kring proberen ze de snippers die ze gevonden hebben bij elkaar te passen. Shere Khan sluipt nog dichterbij en ziet tot zijn schrik dat zijn

naam op het papier staat. Met mooie sierlijke letters is het geschreven en er boven staat 'Uitnodiging'. Was hij wel uitgenodigd voor het feest? En dan weet de tijger het weer. Hij was laatst zo boos, dat hij al zijn post zonder het te lezen met zijn klauwen aan stukken heeft gescheurd.

Heel zachtjes verlaat hij het feest, met zijn staart tussen zijn benen. Hij schaamt zich ineens, want waarom heeft hij Dahinda nu zo gepest? Nu is ze verdwaald in de jungle, bang en alleen. En het is allemaal zijn schuld.

En Dahinda? Die kijkt recht in de vriendelijke ogen van een oude man. Voorzichtig buigt de man zich over de prachtig gekleurde brulkikker heen. Zijn lippen komen heel dichtbij en ineens drukt hij een kus op haar glibberige rug. Dan lijkt alles om haar heen te draaien, rookwolken en confetti in allerlei kleuren dansen om haar heen.

Het eerstvolgende wat Dahinda weet, is dat ze wakker wordt in een gouden hemelbed.
"Goedemorgen, prinses Dahinda", zegt een zachte stem.